

1 KRÓNIKÁK 12-17.

Ezek azok, akik Dávidhoz mentek Ciklagba akkor, amikor ki volt zárva Saulnak, Kís fiának a környezetéből. Ők is a hősök közé tartoztak, akik segítették a harcban.

Íjjal voltak fölszerelve, jobb és bal kézzel egyaránt tudtak bánni parittyakövekkel és nyilakkal. Ezek Saul rokonságához tartoztak Benjáminból.

A parittyá egy nagyon érdekes kis fegyver, nagyon pontosan lehet vele löni.

Gádiak is csatlakoztak Dávidhoz, amikor a sziklavárban a pusztában volt. Kiváló vitézek, hadi szolgálatban álló emberek, pajzsos és dárdával fölszerelve; arcuk olyan volt, mint az oroszláné, és olyan gyorsak voltak, mint a zergék a hegyen.

Abban az időben mindenki sokkal jobb kondícióban volt, mint mi, mert akkoriban nem voltak autók, biciklik, és mindenhová futniuk vagy gyalogolniuk kellett. Ma Izraelben megfigyeltem, hogy a pásztorok le és fel futnak a hegyre, és még mindig jó kondícióban vannak.

Benjáminiak és júdaiak is mentek Dávid sziklavárához.

Dávid azonban kivonult eljűk, és így kezdett beszélni hozzájuk: Ha békés szándékkal jöttetek hozzám, hogy segítségemre legyetek, szívesen leszek együtt veletek. De ha el akartok árulni ellenségeimnek, holott az én kezemhez nem tapad erőszak, látni fog és megbüntet atyáink Istene!

Ekkor Amászaj, a harmincak vezére, lélekkel eltelve így szólt: Tied vagyunk, Dávid, veled tartunk, Isai fia!

Dávid itt Krisztushoz hasonló, hiszen már felkenték őt Izrael királyává, mégis Saul elutasította őt, és kiűldözte a földről. Dávid arra vár, hogy Isten átadja neki a királyságot, és miközben vár, az emberek kezdenek gyülekezni körülötte, hűséget esküsznek neki. Naponta egyre csak növekedett a csapata, és végül hatalmassá duzzadt, mint az Úr serege.

Napról napra mentek ilyenek Dávidhoz, hogy segítsék, míg olyan naggyá nem lett tábora, mint Isten tábora.

Ennyi volt azoknak a harcra fölfegyverzett embereknek a száma, akik Dávidhoz mentek Hebrónba, hogy ráruházzák Saul királyságát az ÚR parancsa szerint:

Júda fiai, akik pajzsot és dárdát viseltek, hatezer-nyolcszázan voltak, fölfegyverkezve a harcra.

Simeon fiai közül való volt hétezer-száz háborúban kiváló vitéz.

A Lévi fiai közül való négyezer-hatszázan voltak,

továbbá Jehójadá, az ároniak fejedelme háromezer-hétszáz emberrel,

és az ifjú Cádók, kiváló vitéz, atyja házanépével, huszonkét vezető emberrel.

Benjámin fiai közül való volt Saulnak háromezer atyjafia, mert akkor még a többségük megmaradt Saul házában a szolgálatában.

Efraim fiai közül való volt húszezer-nyolcszáz kiváló vitéz, akik családjuk nevezetes emberei voltak.

Manassé fél törzséből való volt tizenhatezer ember, akiket név szerint jelöltek ki, hogy menjenek el és tegyék királlyá Dávidot.

Issakár fiai közül ott voltak, akik felismerték az alkalmas időt, és tudták, mit kell tennie Izráelnek: kétszáz főember és parancsnokságuk alatt egész rokonságuk.

Zebulonból egy akarattal fölsereglett ötvenezer hadköteles, teljes fegyverzettel fölszerelt sorkatona.

Az egy akarat nagyon nagy ereje egy embernek. Akinek kettősség van a szívében az nagyon gyenge.

Naftálból jött ezer vezető ember, és velük együtt harminchétezen pajzssal és lándzsával;
a dániak közül huszonnyolcezer-hatszáz sorkatona;
Ásérból negyvenezer hadköteles sorkatona,
a Jordánon túlról pedig, a rúbéniaiak és a gádiak közül és Manassé törzse másik feléből százhuszezer ember teljes hadifegyverzetben.
Mindezek a harcosok csatasorba rendezve, tiszta szívvel érkeztek Hebrónba, hogy egész Izráel királyává tegyék Dávidot, sőt Izráel többi része is egy szívvel kész volt királlyá tenni Dávidot.
És ott maradtak Dáviddal három napig, ettek-ittak, mert atyjukfiai gondoskodtak róluk.
Sőt még a környékeliek is, el egészen Issakárig, Zebulonig és Naftáliig, bőven hoztak kenyeret szamarakon, tevéken, öszvéreken és marhákon, élelmet, lisztet, préselt füget és aszú szőlőt, bort és olajat, marhát és juhot, mert öröm volt Izráelben.
Dávid tanácsot tartott az ezredesekkel, századosokkal, valamennyi vezérével,
majd ezt mondta Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha jónak tartjátok, és ha Istenünknek, az ÚRnak úgy tetszik, küldjünk üzenetet Izráel egész területén lakó többi atyánkfiához, meg a papokhoz és a lévítákhoz, a legelővel ellátott városaikba, hogy gyűljenek ide hozzánk,
és hozzuk el magunkhoz Istenünk ládáját, mert Saul idejében nem törődtünk vele.
Erre azt mondta az egész gyülekezet, hogy így kell tenni, mert helyesnek látszott ez az egész nép előtt.
Összegyűjtötte azért Dávid egész Izráelt, az egyiptomi Síhórtól egészen a Hamátba vezető útig, hogy hozzák el Isten ládáját Kirjat-Jeárimból.
Felvonult tehát Dávid egész Izráellel együtt Baalába, azaz a Júdában levő Kirjat-Jeárimba, hogy elhozzák onnan a kerúbokon ülő ÚRistennek a ládáját, akinek a nevét segítségül hívják.
Az Isten ládáját egy új szekéren vitték el Abinádáb házából, és Uzzá meg Ahjó irányították a szekeret.
Dávid pedig és egész Izráel szent táncot járt Isten színe előtt teljes erővel, énekelve, citerák, lantok, dobok, cintányérok és harsonák kíséretében.

Képzeljétek el ezt a hatalmas örömnepet, énekekkel és tánccal, hisz Isten szövetségének jelét hozzák vissza Jeruzsálembe.

Amikor Kídón sérűjéhez értek, Uzzá kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a ládát, mert megbotlottak az ökrök,
ezért fellángolt az ÚR haragja Uzzá ellen, és lesújtott rá, mivel kinyújtotta kezét a láda felé, és meghalt az Isten színe előtt.
Dávid pedig megdöbbsent attól, hogy az ÚR összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Perek-Uzzának mindmáig.
Akkor félni kezdett Dávid Istentől, és ezt gondolta: Hogy merjem magamhoz vinni az Isten ládáját?
Ezért Dávid nem magához vitette a ládát Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába.

Dávid megharagudott Istenre, mert megállította ezt a nagyszerű ünnepet. Mindez azért történt mert egy jó dolgot helytelen módon végeztek el. Nemcsak az fontos, hogy helyes dolgot cselekedjünk, hanem a módszernek is jónak kell lenni.

Amikor a filiszteusok legyőzték Saul csapatát, és megszerezték a szövetség ládáját, akkor bármerre is vitték azt a filiszteusok, mindenféle kiütések és betegségek ütötték fel a fejüket a filiszteusok között. Ezért végül azt mondták, hogy felteszik egy tehének által húzott szekerre, és visszaküldik Izraelbe. Így érkezett meg a szövetség ládája az izraeliekhez, akik hatalmas örömjongással fogadták azt.

Amikor Dávid el akarta vitetni a ládát Jeruzsálembe, akkor lemásolta a filiszteusok által használt módszert. Isten a törvényben azt parancsolta, hogy a szövetség ládáját mindig csak a papok vihették, és a láda oldalán levő karikákon átfűzött rúdak segítségével lehetett csak megemelni azt.

Véleményem szerint az egyház sokszor elköveti azt a hibát, hogy világi módszerekkel akarja véghez vinni Isten munkáját. A jó dolgot akarjuk, mert az a célunk, hogy az embereket Jézus Krisztushoz vezessük, de a világi reklámokkal és programokkal akarjuk mindezt elérni. Mivel mindezt rossz módszerekkel tesszük, ezért aztán pénzügyi mozgósításra is szükség van, adományokat gyűjtögetünk, és megalázzuk Isten nevét kéregetéseinkkel.

Szégyenletes módszereket használnak sokan arra, hogy az emberektől kikunyerálják a pénzt arra, hogy az „Isten munkáját” elvégezhessék. A TV-ben és más médiákban olyan módon teszik ezt, hogy ezzel csak szégyent és gyalázatot hoznak a keresztényekre, és rossz módszerekkel motiválják az embereket.

Mózesnek is szüksége volt anyagi eszközökre, hogy felépítse a szent sátrat. Mit tett? „Mindenki, aki hozzá akar járulni az építéséhez, csak hozza ide, és tegye le ide.” Nem futkározott körbe, nem gyűjtötte be erőszakkal, nem rendezett nagy cirkuszt, és az emberek elkezdtek hozni a dolgokat, míg végül azt kellett mondja, hogy elég, mert már sok van, nem tudunk többet felhasználni.

Pál apostol azt írja a korintusiaknak, hogy minden ember annyit adjon, amennyit a szíve szerint az Úrnak adna, de ne adjatok kényszerből. Nagyon helytelen dolog az embereket arra kényszeríteni, hogy adjanak az Úrnak, mégis gyakran ez a célja a taktikáknak, az idióta játékoknak. Amikor egy ember ilyen kunyeráló mélységekbe kell lealacsonyodjon, akkor valami nem stimmel a munkával. Teljesen meg vagyok győződve, hogy amikor Isten vezet, akkor Ő meg is adja hozzá az anyagiakat! Ha azt hallom, hogy nincs meg az anyagi fedezete annak a munkának, amit Isten a szívedre helyezett, akkor azt kell mondjam, hogy Isten nem helyezett semmit a szívedre. Amikor világi módszereket kell használni, akkor az nem Isten Lelkétől ered.

Dávid tragikus hibát vétett. Semmi baj nem volt a vágyával, de rossz módszerrel fogott hozzá. Isten sohasem akarja azt, hogy a világ reklám fogásaival adjuk el Jézus Krisztust a világnak, vagy hogy ezeket a kifacsarodott adománykéregető módszereket használjuk, mintha Isten annyira szegény lenne, hogy már majdnem a csőd szélén áll. Milyen Isten az ilyen, Aki sohasem tudja finanszírozni a saját programjait?

Három hónapig volt az Isten ládája Óbéd-Edóm családjánál az ő házában, és megáldotta az ÚR Óbéd-Edóm háza népét és mindenét.

Erre Dávid ismét eldöntötte, hogy elviszik a ládát Jeruzsálembe, ezúttal viszont Mózes törvényei alapján négy pap vitte a rúdak segítségével, és áldozatokkal kísérve a ládát. Dávid levette királyi palástját, és gyolcsruhát öltött, amit a papok hordtak a szolgálatuk közben, az emberek között táncolt és dicsérte az Urat, miközben a szövetség ládáját bevitték Jeruzsálembe.

Amikor az ÚR szövetségládája Dávid városába ért, Mikál, Saul leánya kitekintett az ablakon és látta, hogy Dávid király ugrándozva járja a szent táncot, ezért szívből megvetette.

Dávid nagy ünnepet ült a néppel, kiosztott nekik kenyeret, bort, datolyát, és miután megáldotta a népet, hazajött, hogy a saját családját is megáldja.

Amikor belépett a házba, Mikál azt mondta neki irónikusan: „Gyönyörűen néztél ki ma abban a gyolcsruhában...” Ezzel aztán le is hűtötte Dávid kedélyeit, miután a szíve tele volt örömmel és dicsőséggel az Úr iránt.

Milyen gyorsan le tudja engedni a Sátán a lelki léggömbünket! Hatalmas örömben van részünk, és ilyenkor a Sátán azon mesterkedik, hogy egy kicsi kis dologgal valahogy leeressze azt a szuper érzést, amiben részesültél.

Régen dolgoztam egy ABC-ben és néha emberek küldtek egy kis pénzt azzal a megjegyzéssel, hogy egyél egy sültet vacsorára. Gyönyörű marhasültek voltak abban a boltban, kiválasztottam egyet, hogy hazavigyem, és megsüssük vacsorára. Visszaemlékeztem arra a napra, amikor még hamburgerre sem tellett, és most ilyen gyönyörű húst vásárolhatok. Óh, Uram, milyen jó is vagy te velem, köszönöm neked! Folyamatosan áldottam az Urat, amíg a kasszához értem, és már a számban éreztem a sült hús ízét. A kasszasorban álltam amikor hirtelen, egy kis szivarazó köpcös ember félrelökte a bevásárló kocsimat, és beállt elém a sorba. Az első gondolatom az volt, hogy megragadom a fickót a gellérjánál fogva, megfordítom, és azt mondom neki: „Hé, kövér, kinek képzeled magad?” És abban reménykedtem volna, hogy rámemeli a kezét. Annyira szerettem volna földre teremteni. Nagyon mérges voltam, és mindezek mellett még azt a bűdös szivarát is pöfögtette.

Az Úr szólt a szívemhez, és azt mondta: „Mekkora öröm veszett el egy bűdös cigaretta miatt!” Azt válaszoltam: „Nem, Uram, nem hagyom, hogy elvegye az örömeimet.” Fogtam a kocsimat, és ismét fordultam néhányat a boltban, és visszakaptam az örömeimet. Akkor láttam meg, hogy milyen könnyen el tudtam volna veszíteni azt egy ilyen kicsi dolog miatt. A Sátán örömeit leli abban, hogy elloppja tőlünk ezeket az örömteli megtapasztalásokat Krisztusban. Csak figyeljétek meg, hogy legközelebb mi mindent megtesz veletek is, hogy a lélekből a testbe fordítson. Hisz a lélekben győzedelmeskedünk fölötté, de a testben darabokra tud szagatni minket.

Dávid is lélekben dicsőítette az Urat, és a felesége leforrázta az egészet.

Hírárm, Tírusz királya követeket küldött Dávidhoz, meg cédrusfákat, kőműveseket és ácsmestereket, hogy palotát építsenek neki.

És megértette Dávid, hogy az ÚR megerősítette a királyságát Izráelben, és hogy fölemelte királyságát népének, Izráelnek a javára.

Dávid még több feleséget vett Jeruzsálemben, és nemzett még Dávid fiakat és leányokat.

Ez a nevük azoknak, akik Jeruzsálemben születtek: Sammúa, Sóbáb, Nátán és Salamon,

Jibhár, Elisúa és Elpelet,

Nógah, Nefeg és Jáfía,

Elisámá, Beeljádá és Elifelet.

Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot egész Izráel királyává kenték, felvonultak a filiszteusok mindnyájan, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és kivonult ellenük.

A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet.

Ekkor megkérdezte Dávid az Istent: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Az ÚR ezt felelte neki: Vonulj föl, kezedbe adom őket!

Fölvonultak tehát Baal-Perácimba, és megverte ott őket Dávid. Akkor ezt mondta Dávid: Áttört az Isten az én ellenségeimen az én kezem által, mint a víz szokott a gáton! Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácimnak.

Dávid az Úrtól kért útmutatást, és közvetlen kérdéseire közvetlen válaszokat kapott. Azt gondolom, hogy fontos Istentől direkt kérdéseket kérdezni, és az Ő útmutatását keresni ezáltal. Gyakran már megvannak a terveink, és azt kérjük Istentől, hogy áldja meg azokat.

Volt egy régi autóm, és egyre több olajat fogyasztott. Megkérdeztem az Urat, hogy mi okozza a nagy olajfogyasztást? Az Úr válaszolt: „Nézz a sebességmutatóra, állandóan 130-140-el vezetsz. Lelassultam hát 90-re, és a kocsni nem fogyasztott több olajat.” Hiszem, hogy érdemes direkt kérdéseket feltenni az Úrnak, és meghallgatni a választ.

Később ismét ellepték a filiszteusok a völgyet.

Dávid újra megkérdezte az Istent, és az Isten azt felelte neki: Ne vonulj közvetlenül utánuk, hanem kerüld meg őket, és a szederfák irányából támadj rájuk.

És ha majd lépések neszt hallod a szederfák teteje felől, akkor vonulj ki a harcra, mert előtted megy az Isten, hogy megverje a filiszteusok táborát.

Dávid úgy tett, ahogyan az Isten megparancsolta neki, és vágták a filiszteusok seregét Gibeóntól Gézerig.

Dávidnak híre ment minden országban, és az ÚR rettegést keltett iránta valamennyi nép között.

Dávid házakat épített magának városában, helyet jelölt ki az Isten ládájának, és sátort vont föléje.

Akkor mondta ezt Dávid: Nem szabad másnak hordoznia az Isten ládáját, csak a lévítáknak, mert őket választotta ki az ÚR, hogy hordozzák, és állandóan gondozzák az ÚR ládáját.

És ekkor történt, hogy Dávid a szövetség ládáját az Isten által meghatározott módon szállította Jeruzsálembe.

A 16.-ik fejezet:

Ezután bevitték az Isten ládáját, és elhelyezték annak a sátornak a közepén, amelyet Dávid vont föl. Majd égőáldozatokat és békeáldozatokat mutattak be az Isten színe előtt.

Miután Dávid befejezte az égőáldozat és békeáldozat bemutatását, megáldotta a népet az ÚR nevében.

És kiosztott minden izráeli férfinak és nőnek fejenként egy darab kenyeret, préselt datolyát meg aszú szőlőt.

Rendelt az ÚR ládájához szolgálattelvő lévítákat, hogy hirdessék, magasztalják és dicsérik Izráel Istenét, az URat.

Ászáf volt a vezetőjük, a helyettese Zekarjá, továbbá Jeiel, Semirámót, Jehiél, Mattitjá, Eliáb, Benájáhu és Óbéd-Edóm. Jeiel a lanton és a citerán, Ászáf pedig a cintányéron játszott.

Benájáhu és Jahaziél papok voltak az állandó harsonások az ÚR szövetségládája előtt.

Azon a napon bízta meg először Dávid Ászáfot és atyjafiait, hogy magasztalják az URat.

Adjatok hálát az ÚRnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt!

Énekeljete, zengjete zsoltárt neki, emlegesséte minden csodáját!

Dicsőítséte szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat.

Folyamodjate az ÚRhoz, az ő hatalmához, keresséte orcáját szüntelen!

Emlékezzete csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire,

ti, Izráel utódai, kik szolgálai vagytok, Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott.

Ő, az ÚR, a mi Istenünk, az egész földnek szólnak döntései,

Örökké emlékezik szövetségére, ezer nemzedéken át adott szavára,

amit Ábrahámmal kötött, ahogy Izsáknak megesküdött.

Jákób elé tárta, elrendelte Izráelnek örök szövetségül:

Neked adom - mondta - Kánaán földjét kiosztott örökségül.

Akkor még alig néhányan voltatok, kevesen voltatok ott, mint jövevények.

Nemzettől nemzetig vándoroltak, egyik országból a másik néphez.

De senkinek sem engedte elnyomni őket, sőt királyokat is megintett miattuk:

Ne nyúljate fölkejtjeimhez, prófétáimat se bántsátok!

Énekelj az ÚRnak, te egész föld! Hirdesséte szabadítását nap mint nap!

Beszéljéte el dicsőségét a nemzeteknek, csodatetteit minden népnek!

Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérik, félelmesebb minden istennél.

Hiszen a népek istenei csak bálványok, az ÚR pedig az ég alkotója.

Fenség és méltóság jár előtte, erő és öröm van lakóhelyén.

Népek törzsei! Magasztaljátok az URat! Magasztaljátok az ÚR dicsőségét és hatalmát!

Magasztaljátok az ÚR dicső nevét, ajándékot hozva jöjjetek színe elé! Boruljate le az ÚR előtt szent öltözetben!

Reszkess tőle, te egész föld! Szilárdan áll a világ, nem inog.

Örüljön az ég, örvendjen a föld, és mondják el a népeknek, hogy uralkodik az ÚR!

Zúgjon a tenger a benne levőkkel, vigadjon a mező és minden, ami rajta van.

Ujjongnak majd az erdő fái az ÚR előtt, amikor eljön, hogy ítélkezzék a földön.

Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!

Mondjátok: Segíts meg minket, szabadító Istenünk, ments meg, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged!

Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökre! És az egész nép így felelt: Ámen! Dicséret az ÚRnak!

Gyönyörű hálaadó zsoltár, ez volt az első, amelyet lejegyeztek Izrael gyermekeinek dicsőítő dalai közül, miután visszahozták a szent ládát a sátorba.

Ott hagyta azért Dávid az ÚR szövetségládája előtt Ászáfot és testvéreit, hogy állandóan végezzék a szolgálatot a ládánál a mindennapi rend szerint,

továbbá Óbéd-Edómot és hatvannyolc atyjafiát. Óbéd-Edóm, Jedútún fia és Hószá voltak a kapuőrök.

Cádók főpapot és atyjafiat, a papokat az ÚR hajléka előtt hagyta a gibeóni áldozóhalmon,

hogy égőáldozatot mutassanak be állandóan az ÚRnak az égőáldozati oltáron: reggel meg este, egészen úgy, ahogyan meg van írva az ÚR törvényében, amelyet Izráelnek parancsolt.

Velük volt Hémán, Jedútún és a többi kiválasztott is, akiket név szerint jelöltek ki, hogy így adjanak hálát az ÚRnak: Örökké tart szeretete!

Hémánnál és Jedútúnnál voltak a harsonák, a cintányérok és az istenes énekeket kísérő hangszerek. Jedútún fiai a kapunál voltak.

Azután hazament az egész nép. Dávid is hazament, hogy megáldja házanépét.

Amikor Dávid már a palotájában lakott, ezt mondta Dávid Nátán prófétának: Nézd, én cédrus-palotában lakom, az ÚR szövetségládája pedig sátorlapok alatt.

Nátán ezt mondta Dávidnak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az Isten!

De még azon az éjszakán történt, hogy így szólt Isten igéje Nátánhoz:

Menj, mondd meg szolgálómnak, Dávidnak, hogy ezt mondta az ÚR: Nem te építesz nekem házat, hogy abban lakjam,

hiszen attól fogva, hogy felhoztam Izráel fiait, nem laktam házban mindmáig, hanem sátorból sátorba, egyik hajlékból a másikba mentem.

Amíg együtt jártam egész Izráellel, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik bírójának, akinek azt parancsoltam, hogy pásztorolja népemet: Miért nem építtetek nekem cédrus-házat?

Nem szabad ítélkezzünk, mert sosem tudhatjuk, hogy milyen motiváció húzódik meg az emberek cselekedetei mögött. Ugyanakkor nem hiszem, hogy Isten bármikor is azt kívánta volna, hogy valami flancos helyet építsünk arra, hogy Őt dicsőítsük abban. Az a véleményem, hogy Istent a természetben lehet a legjobban imádni, nem pedig egy épületben. Milyen jó lenne, ha az időjárás megengedné, hogy kint a szabadban dicsőíthessük Őt. Sokkal szebb katedrális lenne ott kint, mint bármely épületben.

Az Ótestamentumban, amikor az oltárok építéséről rendelkezett Isten, azt mondta, hogy nem akarok semmiféle cifra kőfaragásokat, csak egyszerűen hozzátok a köveket faragás nélkül. Azért volt így, mert Isten nem akarta, hogy az emberek figyelme elforduljon tőle, és a cifra faragásokra terelődjön, amelyet emberek készítettek. Szerintem Isten nem változott, és nem akarja azt, hogy az emberek cifra palotákat építsenek neki. Minél természetesebb az Isten imádatunk, annál közelebb vagyunk az Ő eredeti szándékához és szívéhez.

Nagyon szeretek hegyi táborokba menni, és a fenyőerdők közepén leülni, beszívni a fenyőillatot, hallgatni a szél hangjait a fák között, megfigyelni, ahogy a mókusok rohannak fel a fákon. Ebbe a környezetben nagyon szeretem Istent dicsőíteni.

Isten azt mondja Nátánnak, hogy mindig sátorban lakott, és sohasem kérte azt, hogy cédrus-házat építsenek neki.

Mi is imádkoztunk azért, hogy építsünk-e egy sokkal nagyobb épületet, hisz szükség volna rá. Jó lenne, ha vasárnap csak két reggeli istentiszteletünk lenne, és mind együtt lehetnénk itt ebben a teremben. Megvan a pénzünk, megvan a területünk, a vénék erről tanácskoztak, de aztán arra a következtetésre jutottunk, hogy mivel az Úr eljövetele úgyszólván közel van, inkább arra kellene használjuk a pénzt, hogy az evangéliumot eljuttassuk másokhoz is, ahelyett, hogy egy épületre használnánk el.

Most azért ezt mondd szolgálóknak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek.

Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előtted minden ellenségedet. Olyan nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön.

Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, attól az időtől fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izráelnek, és megaláztam minden ellenségedet. Azt is kijelentettem neked, hogy házat fog neked építeni az ÚR.

Néha szól hozzám az Úr, és elmondja, hogy mennyi mindent tett értem, és mindig le vagyok nyugózva ilyenkor. Gyakran, amikor testből kezdek gondolkodni, kezdem mondogatni, hogy „milyen jó lenne..., hogy ez és az lenne...” Az Úr pedig azt kérdezi: „Nem tettem már érted eleget? Nézd mi mindent tettem, és még többet is fogok, de nézd erre, amit eddig tettem.” Oh, Uram, nagyon meg vagyok elégedve!

Az Úr Dávidnak is azt mondta: „Nézd mennyi mindent tettem érted...” Dávid valamit tenni akart az Úrért, de Isten azt mondta, hogy „Nem akarom, hogy te tegyél értem valamit, én fogok tenni érted valamit.”

A lelkipásztorok sokszor azt hangsúlyozzák, hogy az emberek mi mindent kellene tegyenek Istenért: Többet kell adakozni, többet kell imádkozni, többet kell bizonyosságot tenni, de Isten azt mondja nekünk, hogy mi mindent tett és mi mindent fog tenni értünk.

Az Újszövetség azt hangsúlyozza, amit Isten tett az emberért, de nagyon kevés tanítást hallunk ezzel kapcsolatban, mindig csak arról hallunk, hogy mi mit kell tegyünk Istenért, pedig ez csak egy válasz kell legyen arra, amit Isten értünk tett. Isten csak azt a természetes választ várja, amit az által végzett munka nyomán szeretnék visszaadni neki. Ismerni és válaszolni Isten munkájára – ez az igazi motiváció mindazok mögött, amit az Úrért teszel. Semmit sem szabad azért tenni, hogy Istent arra kényszerítsd, hogy majd Ő válaszoljon erre. „Dolgozzunk Istenért, hogy aztán Ő megáldja a gyülekezetünket, vagy dicsőítsük Istent azért, hogy Ő megáldjon.” Az Újtestamentumnak pontosan ellenkező hangsúlya van.

Pál az efezusi levél első három fejezetét arról írja, hogy mit tett Isten az emberekért: *kegyelem néktek és békeesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.*

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.

Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben.

Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.

Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.

Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne

az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.

Miután három fejezeten keresztül sorolja, hogy mit tett Isten értünk, azt írja, hogy éljetez ennek megfelelően, válaszoljatok Isten elhívására.

Péter is azzal kezdi, hogy hálát ad Istennek azért, amit tett:

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.

Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időkben.

Nincs nekem semmi dolgom ezzel kapcsolatban. Majd később arról is szól, de mindig Isten része van előbb, és csak utána az ember válaszol. Nagyon könnyű, csak el kell hinni.

Dávidnak is elsorolja Isten, hogy mi mindent tett érte, és ha ez mind nem elég, akkor még többet is fog tenni: a Messiás az ő házából fog megszületni. Dávidnak ez már túl sok volt, mit válaszolhatott erre. Valaki azt mondta, hogy amikor az imádság nagy magasságokba emelkedik, akkor már képtelenség szavakban kifejezni.

Pál is azt imádkozta az efezusiakért, hogy megismerjék Istent, és bárcsak megismernék elhívásuk reménységét, azt a mérhetetlen gazdagságot és hatalmat, amely az övék Krisztusban. Nagyon fontos, hogy tudjuk, hogy mit tett Istent.

Ma is erre van a legnagyobb szükség a gyülekezetekben, hogy az emberek megértsék, hogy mit tett értük Isten, ahelyett, hogy arra kényszerítenék őket, hogy munkálkodjanak Istenért.

Istenem köszönjük a jóságodat és áldásaidat, mert Te nagyon sokat tettél értünk. Hálásan köszönjük azt a nagyszerű munkát, amit végeztél, és dicsérünk a te Lelked erejével, amelyet naponta látunk munkálkodni magunk körül. Segíts Urunk, hogy megértsük még jobban, hogy mennyire szeretsz minket.

56perc